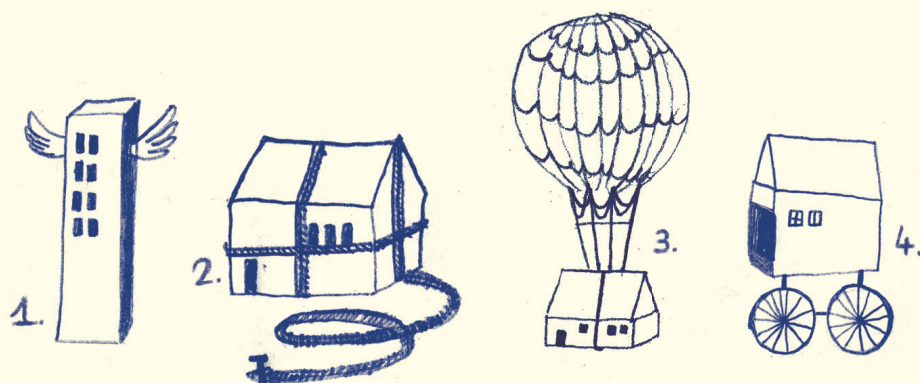
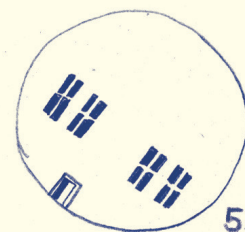

We namen twee kleine tassen en vertrokken. Door het duister van de nacht liepen we over de hobbelige weg, tussen de putten en het puin. Vroeger speelde ik in deze straten. Uit de huizen klonk muziek. Nu is alles anders. Alles is kapot, of omgevallen. Je denkt misschien dat huizen stevig zijn en nooit om kunnen vallen? Dan denk je verkeerd. Dat kunnen ze wel. Als zandkastelen op het strand.

Als ik groot ben wil ik huizen bouwen die niet om kunnen vallen. Papa zegt dat ik dan ingenieur moet worden. Goed, dan word ik ingenieur. Ik zal naar school gaan in een land waar scholen zijn. Maar ik heb nu al een idee. Een rond huis, zou dat niet slim zijn! Als er iets bovenop dreigt te vallen, rollen we het gewoon opzij. Als ik groot ben bouw ik zo'n soort huis.

Als ik groot word, natuurlijk. Misschien sterf ik voor ik groot word. Je hebt dat niet voor het kiezen. Kijk maar naar Ghazul... Nee, je hebt het echt niet voor het kiezen.

Daar stonden we dan klaar in de berm, bij de bocht in de weg. Mama, ik en Kapitein Kompas. Met twee kleine tassen, en tien miljoen dromen. Ik zei het al. Soms is de tijd een raket. Dan gaat hij zo snel dat je naar adem moet happen. Soms is de tijd een slome slak, en gaat alles vreselijk traag. Als je staat te wachten is de tijd zeker een slak.

Ik denk aan gisteren. Iedereen die uitgezwaaid moest worden
was uitgezwaaid. Oma en papa...
'Ik kom gauw,' zei papa. 'Ik kom zo snel mogelijk. Als ik het geld heb,
kom ik meteen.'
Niemand hilde. Misschien hadden we dat beter wel kunnen doen.
Maar soms komen de tranen als vanzelf. En soms kun je je tranen
niet vinden.

Oma zegt dat *uiteindelijk* alles goed komt. En als het nog niet goed is, nou, dan is het doodgewoon het einde nog niet. Is dat geen geruststellende gedachte? Maar weet je wat? Niet alle dingen hebben een einde. Neem nu de ruimte bijvoorbeeld. De ruimte stopt nooit. Want als je denkt dat het voorbij is, dan kun je altijd nog een stuk verder.